

DORPNIEUWS

Royale donaties

een bewoner, een brochure of onderhoud van de website, maar er waren nauwelijks inkomsten. Hoewel we incidenteel een sponsor hebben, moeten we het hebben van donaties van bewoners. In rap tempo kwamen jullie betalingen binnen op onze rekening. Hartelijk dank aan alle gulle gevers.

Onze bankrekening staat nog open voor hen die alsnog een bijdrage willen overmaken:
NL52 INGB 0001 6217 00 t.n.v. Stichting het Dorp Velsen in Velsen Zuid.

In de vorige Nieuwsbrief deden wij van **Stichting het Dorp Velsen** een oproep voor een donatie in onze stichtingskas. Daarop hebben jullie ruimhartig gereageerd: er is ruim negenhonderd euro gedoneerd. Hartelijk dank daarvoor want de kas was bijna leeg.

Al een aantal jaar waren er wel uitgaven, zoals voor zaalhuur, koffie bij een buurtbijeenkomst, een aardigheidje voor

Stichting het Dorp Velsen

Antieke lantaarns terug in dorp?

Twee antieke Velsense lantaarnpalen zijn na ruim honderd jaar opgedoken bij een tegelhandelaar in Beverwijk. Deze tegelhandelaar, **Harold Kuiper**, heeft de lantaarns onlangs aangeboden aan de **Historische Kring Velsen**. De Historische kring heeft contact gezocht met Stichting het Dorp Velsen om voor de lantaarnpalen een passende bestemming dan wel locatie te vinden. Het gaat om de lantaarns die van 1902 tot in de jaren dertig stonden bij de pont, daar waar indertijd de aanlegplaats voor

de stoompontveren over het Noordzeekanaal werd gerealiseerd. Op historische foto's zijn de lantaarns goed zichtbaar. Waarschijnlijk hebben deze lantaarns zowel aan de noord- als aan de zuidkant van het kanaal gestaan, maar zijn ze na het verplaatsen van de aanlegplaatsen voor de pont verwijderd. In 1907 werden de stoompontveren volledig operationeel en werd de voetbrug gesloopt.

Natuurlijk heeft de Stichting het Dorp Velsen enthousiast gereageerd op het idee van de Historische Kring om de lantaarns terug te brengen naar het dorp. Daartoe moet nog wel van alles worden geregeld, maar er wordt al nagedacht over een plek en bestemming: wat en waar? Een ontmoetingsplek misschien? Alle ideeën hieromtrent zijn welkom.

De Stichting en de Historische Kring Velsen onderzoeken nu wat in de tussenliggende tijd met de lantaarns is gebeurd, waar ze door wie zijn bewaard en hoe ze terecht kwamen bij een tegelhandelaar in Beverwijk. U begrijpt: wordt vervolgd.

Jan Borst

Stichting het Dorp Velsen

Luca geslaagd!

We hebben een geslaagde in het dorp: een vlag met tas in de Meervlietstraat laat dat zien. De tas is van **Luca Labordus** (16). Hij haalde op het **Ichtus College** zijn havodiploma en gaat na de vakantie vliegtuigengineering studeren in Amsterdam.

Aad Kloosterhuis

1948-2025

Ook op deze plaats willen wij nog even terugdenken aan dorpsgenoot **Aad Kloosterhuis**, echtgenoot van **Carla Kloosterhuis**, die op 6 april op 76-jarige leeftijd na een kort ziekbed overleed. Aad genoot van de borrels en festiviteiten in het dorp. Zijn erwtensoepp, traditioneel geserveerd tijdens de jaarlijkse lichtjesavond waar dorpsbewoners elkaar op de binnenplaats van de Engelmunduskerk gelukkig nieuwjaar wensen, was fameus. Ook was hij vaste deelnemer aan het zomerse jeu de boules toernooi. Het is jammer dat Aad de opening van de

nieuw aangelegde petanquebaan bij De Ticht niet meer mee heeft kunnen maken.

Rob Stam

Dorpsetentje

Zet het alvast in je agenda: op **zaterdag 6 september** nodigen we iedereen uit voor een gezellig dorpsetentje! Een avond vol ontmoeting, lachen, lekker eten en warme sfeer. Het thema houden we nog even als verrassing, maar reken op een gezellige setting waar jong en oud zich thuis voelt. Of je nu al jaren in het dorp woont of pas net bent komen aanwaaien – dit wordt een avond voor iedereen. Meer informatie volgt binnenkort, maar hou de datum alvast vrij!

Evelien en Margot

Je ziet ze door het dorp lopen, op klompen of laarzen, met emmertjes of romantische mandjes, korte broeken, schorten voor. Dan weet je: die gaan schoffelen op zijn of haar tuin. Je ziet hoe ze verdwijnen achter de deur in de muur. Aan de andere kant van die muur heerste de natuur op het volkstuincomplex van de volkstuinvereniging IJmond. Steeds meer dorpsbewoners hebben inmiddels hier een tuin. In deze nieuwsbrief laten we wat tuinders

aan het woord. Een rondgang leert dat de courgetteplant het populairst is: die geeft tientallen courgettes door de zomer heen. Te veel om op te eten.

Mandy (58) en Pieter Steneker (62) uit de Meervlietstraat lopen hier al vijf jaar rond, sinds drie jaar op hun eigen tuin. Hier, op een tuin van zes bij dertien meter, heerst orde. Er is gezaaid, het groen is aangeplant en Pieter bouwt, alsof hij nooit anders deed, het schuine rek voor de bonen. Er staan vijf fruitboompjes en struiken: appel, peer, pruim, frambozen en kruisbessen. En daar, ze wijzen om de beurt, daar staan aardappels, doperwten, tuinbonen, uien, prei, andijvie, pepers en sperziebonen. En dan is er een kruidentuintje waarin zelfs saffraan. Courgettes en pompoen natuurlijk ook: het gemakkelijkst en dankbaarst, die leveren groot en veel. Bijna elke dag zijn Pieter en Mandy op de tuin te vinden: schoffelen, bijhouden, elke dag wel een uur. Maar daardoor is er weer een mooie oogst te verwachten.

Verderop leunt **Binja Mager (41)** op zijn schoffel. Hij tuurt over zijn middelste perk: "Kijk, daar komen de worteltjes op, maar er hang een hele groene was, dus dat wordt ook onkruid. Het is echt moeilijk om te zien wat je moet weg schoffelen en wat de groente zijn." Hij weet dat een tuin tijd vergt. "Toen we de tuin kregen dacht ik ook: dat is leuk voor mijn zoonjes om zo te zien hoe alles groeit, maar hun aandacht is beperkt." Even dacht hij: dit is toch te veel werk, zeker vorig jaar: "Bijna ben ik met pek en veren verjaagd, terecht hoor, ik had het hier te veel verwaarloosd. Maar ik heb besloten de tuin te houden en er dit jaar echt werk van de maken." Hij heeft een appelboom, een vijgenboompje, perenboom en druiven, een grote laurier, een kruidentuintje, wortels, bieten en uien en is volverwachting over de wilde bloementuin die nu is gezaaid. Aan de picknicktafel kijkt hij tevreden rond. "Het is veel werk, maar je bent wel erg lekker bezig hier."

Hun zitje geldt wel als ontmoetingsplek, daar achterin tegen de heg van de volkstuin. Daar zitten **Jan en Jacqueline Zeeuw (80 en 78)**, zij zijn sinds 1988 lid van de volkstuinvereniging. Je ziet Jan en Jacqueline dagelijks op de tuin scharrelen. Dat gaat extra gemakkelijk, zegt Jacqueline, als je er naast woont. Ze telen aardappelen, tuinbonen, veel aardbeien, bieten, sperziebonen, winterpenen en tomaten, alleen de rucola is doorgeschoten. Het is vertier, zeggen zij, geen teelt voor vrieskisten vol groenten, al is de oogst aardbeien en rabarber wel goed voor potjes vol jam en compote. Dat oogsten gaat wat minder zorgeloos dan vroeger, nu deze tuinders zich zorgen maakten over lucht- en dus grondvervuiling door uitstoot van het veel drukker verkeer langs de Parkweg. Jacqueline: "De grond hier in de buurt is onderzocht. Er kwamen gelukkig geen alarmerende resultaten uit."

Het tuinieren hier is 'een sociaal gebeuren', zeggen Jan en Jacqueline. Intussen zijn heel wat volkstuinders hier afkomstig uit het dorp, dus tijdens de koffie worden nieuwtjes uitgewisseld.

Nieuwe aardbei

De restauratie buitenzijde van het pand Hoofdbuurtstraat 6, eigendom van **Stadsherstel**, vordert. Afgelopen week kreeg de gezichtsbepalende aardbei op het dak - of was het toch een ananas? - zijn kleur.

Ploffen in het grove grind

Rob en Yves op verkenning naar de nieuwe jeu de boulesbaan.

Vrijdagochtend, 23 mei. Noordwester wind, 22 knopen, met hier en daar een bui. Maar dat weerhoudt **Rob Stam** en **Yves van Veen** er niet van om de jeu de boulesballen uit het vet te halen en op expeditie te gaan richting de nieuwe jeu de boulesbaan bij de Ticht. Het doel: verkennen of de nieuwe baan het romantische hart een Zuid-Frans sprongetje doet maken. In dat geval willen beide heren de handschoen oppakken om, samen met Binja, op een later moment een toernooitje te organiseren voor de dorpsbewoners.

Eenmaal aangekomen op locatie neemt Yves direct de baan onder de loep. "Wel een beetje grof grind, Rob." Ze nemen de proef op de som en al snel blijkt de soepele onderhandse worp van Rob ook

deze winter weer overleefd te hebben. Zijn jarenlange ervaring bezorgt hem eerst een

voorsprong, maar nadat Yves zijn techniek heeft aangepast gaat de winst toch naar de kersverse dorpsbewoner. Er is wat leuke interactie met omringende flatbewoners, een speciale hark wordt aangereikt om de baan glad te strijken en de bevindingen worden opgemaakt.

Eerlijk is eerlijk: het is meer 'plof de boules'- dan 'jeu de boules'-baan. De bal ploft namelijk vrij snel in het diepe grind tot stilstand, wat een beetje speelsheid uit het spel lijkt te halen. Maar de positie van de baan, gelegen in de schaduw van een aantal gerijpte bomen, met houten bankjes aan weerszijden, vergezeld door twee jonge platanen, biedt voldoende kans voor een gezellige dorpsactiviteit. Als je je ogen een beetje dichtknijpt zie je de flessen rosé en Franse kaasjes al staan.

Yves van Veen

Hallo!

In de rubriek Hallo! maakt de lezer kennis met nieuwe inwoners van Oud-Velsen. Deze keer Peter Oeberius Kapteijn (69) en Miriam Klijn (65), zij wonen sinds kort op Kerkesingel 5. Astrid Schouten (39), Daan Pouw (42) en Ella (9 maanden) wonen in de Meervlietstraat op nummer 48.

Peter en Miriam.

Het is zo'n huis dat, in al zijn eenvoud, door kinderen wordt getekend: een deur in het midden en aan beide zijden twee ramen. Als je even afremt en naar binnen kijkt zie je vooral ruimte met achterin, zichtbaar door weer van die ramen, de tuin, de hoge heg waarachter wij de kerktuin weten. Kerkesingel 5 in het dorp heeft nieuwe bewoners. Dat zijn **Peter Oeberius Kapteijn** en **Miriam Klijn**.

Zij, afkomstig uit de Haarlemse binnenstad, kochten het pand en namen de tijd. Er werd gestript en uitgebroken en er werd weer gebouwd. Nu is het huis precies zoals zij het wilden hebben. Naar binnen koekeloerend zie je meteen welke passies hier liggen: kleuren en hout. De kleuren, zie de keuken met aubergine en koraalrood, dat is Miriam en kijk even naar die tien persoons iepen houten tafel, dat is de meubelmaker Peter. Ze wonen hier sinds begin april. Miriam, jurist, is net met pensioen. Peter, die naast zijn oude vak als projectleider zich nog af en toe bezighoudt met de inrichting van met name kantoren, kijkt er naar uit om straks zijn garage als atelier annex werkplaats in te richten en aan de gang te gaan.

We staan even stil bij die bijzondere tafel, ruw van vorm, een oppervlak van twee enorme verlijmde planken, ondersteund door driepoten als vertakte boomstammen van staal, ook eigen ontwerp. Nee, zulke planken vind je niet gemakkelijk, vertelt Peter. Hij laat wel eens hout uit België komen, maar deze olm stond (en waaide om) op een landgoed in Wassenaar: "Voorheen gingen omgewaaide bomen richtig papierindustrie, maar tegenwoordig gaat het hout naar

meubelmakers, dat is mooi."

Het hout wordt gestoomd, gaat twee jaar in een droogkast en kan dan verwerkt worden. Eindeloos schuren en lakken. Op die mooie gevlamde patronen raak je niet gauw uitgekeken. "Ik heb deze speciaal voor dit huis gemaakt, in ons Haarlemse appartement hadden we er een die nog groter was. Die hebben we daar gelaten." Peter wijst op de lampen, halve bollen, boven de tafel: "Die zijn gemaakt van afvalplastic, helemaal op gewenste kleuren." Hij deelt graag de tip over circulaire ontwerpers en makers die in de Waardepolder werkplaatsen delen. "**Enz-Remake**, je kunt er zo gaan kijken. Ze maken er de mooiste dingen."

Astrid, Ella en Daan.

Grote blauwe ogen, blosjes op de wangen in een ronde toet, een mondje met nu zeven tanden. De jongste dorpsbewoonster is negen maanden oud en zij heet **Ella Pouw**. Ze woont met haar ouders **Astrid Schouten** en **Daan Pouw** in de Meervlietstraat op nummer 48.

Astrid en Daan zijn twee jaar geleden hier komen wonen, dus de term nieuwe burens moeten ze hier een beetje ruim hanteren. Ze kwamen van het Hoofddorp plein in Amsterdam. Op zoek naar een huis, vertelt Daan, met een tuin en in de buurt van groen. "We kwamen in de zomer kijken, de zon scheen, we waren verkocht."

Het schikte ook net met de nieuwe baan van Astrid, ze is omgevingsmanager bij **Tata**. Inderdaad, geen baan waarmee je je in deze tijd gauw vervoeft. Zij is het contact (en organiseert bijvoorbeeld informatieavonden) tussen het bedrijf en 'de omgeving', dat zijn zowel bewoners, als bedrijven als belangenverenigingen. Geen eenvoudige klus, waarbij de inwoners aan de deze kant van het kanaal, merkt Astrid, Tata beter zijn gezind dan die de overkant. De milieudiscussies worden hard gevoerd, en er moet worden vergoed. Dat weten ze bij Tata en daar zijn ze, zegt Astrid, druk mee bezig.

Daan werkt als product manager bij fabrikant van e-bikes **Tenways**. Een nieuw bedrijf, maar anders dan bijvoorbeeld het bekende Van Moof. "Van Moof is life style, wij hebben allerlei soorten fietsen en proberen ze lichtgewicht te maken met behapbare prijzen. Een

elektrische fiets kost bij ons gemiddeld 1900 euro."

Tenways is een Chinees bedrijf, maar het Europese hoofdkwartier staat op Sloterdijk. Het gezin telt een vierde lid en dat is hond Ollie, een koperkleurig middenmaat hondje dat bezoek aanvankelijk nauwkeurig in de gaten houdt. Hond betekent contact en zo, vertellen ze, leer je vanzelf je dorpsgenoten kennen. Vorig jaar bij de zomer borrel waren deze nieuwe burens er niet, het kind was toen net geboren. Dit jaar hopen ze er bij te zijn.

Juna en Juliette.

Wat doe jij vanmiddag?

In deze rubriek vertellen, schrijvend of tekenend, kinderen uit het dorp wat hen bezighoudt, wat ze belangrijk vinden of juist heel gek. Dorpsgenootjes Juna Taylor (11) en Juliette van Schaick (10) zijn al bijna hun hele leven vriendinnen, eigenlijk vanaf het moment dat hun oudere broers Milo en Victor vrienden werden. Voor deze kinderrubriek maakten zij hun eigen krantje om te vertellen over hun vriendschap.

Juliette
en Juna

Foto's

de snor
van de
McDonalds

Juliëtte en Juna ♥ begin ^①

Wij zijn vriendinnen omdat ♥ We aardig voor elkaar zijn en steunen. We hebben veel meegemaakt met zé tweeën. Zoals 100/100 ritslagen door hele dorp maken achter elkaar door. En we hebben elkaar ontmoet toen Juliëtte 3 was En Juna 4. Sinds die tijd zijn we vriendinnen. Hoe hebben we elkaar ontmoet? Door onze broers ze werden vrienden in de peuterspeelzaal. Daardoor gingen onze moeders en vaders meer met elkaar om en leerde wij elkaar beter kennen nu gaan we wat vertellen wat we hebben meegemaakt. Juna en Juliëtte gingen een keer afspreken en Juna bleef bij Juliëtte eten en wij haalde Juliëtte's ouders over om naar de McDonalds te gaan dus gingen we daar heen wij gingen mee en tijdens de rit maakten we een lol surprise bal open en ♥ er zat een diertje ^{die} heel harig was inen jr moest het haar eraf halen om het diertje te zien dat haar plakte en dat plakte we toen op ons gezicht waardoor het leek alsof we een snor hadden het was heel grappig. En vroeger zaten we met zé tweeën op dansen maar

nu zit juna niet meer op dansen ②
maar Juliëtte wel. maar nog over vroeger er
was dus corona en daardoor konden we heel lang
niet naar dansen dus konden we elkaar ook veel
minder zien maar toch gingende lessen door. Maar
dan online maar toen konden we elkaar
nog steeds niet echt zien dus we bedachten
om samen thuis de online Lessen te doen
bij Juliëtte thuis dat was altijd heel erg gezellig
we spraken dus heel vaak af en verkleedden
ons ook graag (het liefst als prinsessen)

We gingen ook vaak naar de hertjes
om brood en groenten te geven en we vonden
het ook altijd grappig als de hertjes dan
aan onze handje Likten. in het dorp spelen
vinden we ook altijd heel leuk meestal doen we
verstoppertje/tikkertje met onze broers/zus dan
gaan we altijd samen in een team en meestal
geven de jongens het op. hihi logeren doen
we heel vaak en we vinden het geen probleem
en natuurlijk gaan we vandaag vragen
of we bij elkaar mogen eten! Hopen dat het
mag ☺ dit was het verhaal van Juliëtte
Juna **EINDE.**

En we maken nu ook vaak films
met Nine

Foto's
😊❤️
❤️★

uiteindelijk
mochten we bij
elkaar eten we
aten Chinees bij
Juliëtte en daarna
een lekker ijsje

Einde

Zit!!!

Aan de hand van een aantal vragen maken we kennis met de honden in het dorp. Deze keer: Finja.

Hoe heet je?

Officieel heet ik Név Asszony's Fizzy Finja. Mijn roepnaam is Finja.

Waar kom je vandaan?

Mijn ras, jachthond, komt uit Hongarije, maar ik ben geboren bij een fokker in Rekken uit een Nederlandse moeder en een Belgische vader.

Waar woon je?

In de Torenstraat bij de familie Taylor: Andy, Saskia, Nine, Milo en Juna. Mijn eerste jaren woonde ik in Amsterdam, dan ben je een stadshond en stadshonden vinden alles, echt alles, lekker ruiken. Volgens mijn baasje heb ik daardoor een topneus.

Hoe oud ben je?

Vijftien jaar, dat is voor mijn soort behoorlijk oud. Ik ben doof en bijna blind,

dus in het bos raak ik mijn baasje wel eens kwijt. Ze moeten tegenwoordig goed op mij letten. Maar mijn reuk doet het nog best.

Wat eet je het liefst?

De vraag is eerder: wat niet. Ik vind alles lekker, maar ik eet gezonde brokken. Ik heb gelukkig al mijn tanden nog. Afgelopen winter ben ik heel ziek geweest en dat heb ik overleefd op roomsoesjes en spuitjes bouillon.

Hoe gaat het nu met je?

Ik ben oud en af en toe in de war, dus het gebeurt 's morgens wel dat ik bij mijn bak sta en ben vergeten hoe ik moet eten. Dan moet mijn vrouwtje die bak echt onder mijn neus houden.

Hoe zo je je eigen karakter omschrijven?

Ze zeggen dat ik heel lief ben. Mijn vrouwtje, die nu haar jachtdiploma gaat halen, zegt dan: Finja is een echt knuffeldier.

Een softie als jachthond, kan dat?

Ja hoor. Ik ben ik ook breed getraind: werk vóór het schot en na het schot. Dat leg ik even uit: voor het schot moet je als jachthond op geur gevogelte opsporen, laverend door het veld. Als ik bij de vogel ben, dat kan een patrijs zijn of een eend, dan stopt die van schrik. Dan blijf ik op kleine afstand de vogel fixeren tot de jager er is. Dan laten we de vogel vliegen en wordt er geschoten. Na het schot zoek ik de getroffen vogel op en apporteer die naar het vrouwtje. Dat kan ik goed, maar onze andere hond, Laurie, is als jager veel feller.

Wat doe je het liefst?

Slapen, eigenlijk zoals elke hond. Verder knuffel ik graag met de kinderen. En ik loop elke morgen vroeg nog met de andere hond en mijn baasjes een uur buiten, naar het bos of het strand. Dat kan ik gelukkig nog bijbenen.

Waar poep je het liefst?

Op de meest gênante plekken, volgens mijn vrouwtje tenminste: op een zebrapad, vlak voor een terras of middenin de Kalverstraat. Dus daar moeten ze bij mij dus ook heel goed op letten.

Lola is nu een jaar

Op deze plaats deed Astrid Hart verslag van het eerste levensjaar van de witte herder Lola, die vorig zomer als pup bij Astrid en Aart Mak in het dorp kwam wonen. Nu is Lola groot. Dit is de laatste aflevering van Astrid's verslag.

Op 1 juli is het een jaar geleden dat Lola bij ons kwam wonen. In dat jaar jaar groeide ze op van een pluizige pup tot een puber met power. Ze is veranderd en zichzelf gebleven. Ze is nog steeds een lieverd zonder greintje kwaad in haar donzige donder. Alleen... die donder komt nu wat harder aan. Letterlijk. Want Lola is inmiddels 29 kilo en aanbeland in haar tweede puberfase. Op de hondenschool noemen ze dat de bananen-in-de-oren-fase. En geloof ons: ze heeft grote oren. Dus gehoorzaam zijn, is nog een leerproces. Zo aan de lijn in het dorp, als ze braaf gaat liggen als je even staat te praten, doet ze het voortreffelijk, maar in het bos, spelend met andere honden, valt dat luisteren het niet altijd mee.

De vorige puberfase maakt plaats voor de gevorderde versie: zelfstandiger, eigenwijzer, sneller afgeleid (tenzij er worst in het spel is). Lola wil spelen, ontdekken, leren en het liefst alles tegelijk. Prachtig is het om te zien hoe sociaal en enthousiast ze is - al is het

soms onstuimig en onhandig - met andere honden. We hebben een fijne speelmaatjes gevonden: iemand uit de buurt met drie 'witjes', oftewel witte herders, met wie Lola fantastisch klikt. In die ontmoetingen zien we hoe honden elkaar opvoeden: uitdagen, begrenzen, beschermen. Ze leren zoveel van elkaar en daar leren wij weer van. De katten hier in huis blijven intussen nog steeds op afstand, maar gelukkig er zijn tekenen van toenadering. Na bijna een jaar in het dorp voelt Lola zich hier thuis. Wij zijn dankbaar dat ze deel uitmaakt van ons leven.

Fijn dat we onze Lola mochten introduceren in deze nieuwsbrief. Dank voor het meeleven dit jaar. Lola groet u met een lik, een sprongetje en een heleboel enthousiasme.

reactie en tips

Facebook

Website

Colofon

De Nieuwsbrief is een onafhankelijke uitgave onder auspiciën van de stichting het Dorp Velsen. Redactie: Loes de Fauwe Vormgeving: Margriet Prins Mail: nieuwsbrief@dorpvelsen.nl

NB: De Nieuwsbrief staat nadrukkelijk maar open voor bijdragen van bewoners. De redactie behoudt het recht om bijdragen te weigeren dan wel in te korten als daartoe serieuze aanleiding bestaat.

Deze e-mail is verstuurd aan {{email}}. • Als u geen nieuwsbrief meer wilt ontvangen, kunt u zich [hier afmelden](#). • U kunt ook uw [gegevens inzien en wijzigen](#). • Voor een goede ontvangst voegt u nieuwsbrief@dorpvelsen.nl toe aan uw adresboek.

Laposta